

«ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ»

Του Νεοπτώλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου¹

Ο Αράπης ήταν ο βοηθός του πατέρα μου στο κοπάδι. Ένα πανέξυπνο σκυλί, εκπαιδευμένο. Το τέλειο τσοπανόσκυλο. Περπατούσε ο πατέρας μπροστά κι ακολουθούσαν τα πρόβατα που τα πρόσεχε πιο πίσω ο Αράπης. Δεν άφηνε κανένα να ξεφύγει και να πάει σε ξένη περιουσία να κάνει ζημιά.

«Έλα εδώ Αράπη», του φώναζε ο πατέρας κι αυτός τρεχάτος πήγαινε κοντά του. «Από εδώ μέχρι τη δόμη και από εκεί μέχρι την χαρουπιά και μετά μέχρι τη μοσφιλιά και πίσω εδώ, θα βόσκουν τα πρόβατα. Μην αφήσεις κανένα να σου ξεφύγει. Εντάξει Αράπη;», και το σκυλί σαν να καταλάβαινε σηκωνόταν, έδινε γύρο όλης αυτής της περιοχής και πρόσεχε το κοπάδι. Πολλές φορές βόσκανε σε σπαρμένα, από φάβα, βίκο, φαρρά και γύρω-γύρω ξένα, κι όμως ούτε μπουκιά δεν μπορούσαν να αρπάξουν γιατί παραμόνευε ο Αράπης, ο οποίος χωρίς να γαυγίσει και να τα ξαφνιάσει, έτρεχε και έδιωχνε το πρόβατο που πήγαινε για ζημιά.

«Αυτός είναι ο βοσκός», μου έλεγε πάντα ο πατέρας. Τον ονόμασε έτσι γιατί ήταν μαύρο το χρώμα του. Η ράτσα του ήταν «κουνόσκυλο». Και τα σκυλιά αυτής της ράτσας, έχουν να πουν, γίνονται πολύ καλά τσοπανόσκυλα. Έχουν μακριά ουρά με μεγάλες τρίχες σαν χαίτη αλόγου.

Ένα απόγευμα που έφερε ο πατέρας το κοπάδι από την βοσκή, δεν ήρθε μαζί του ο Αράπης. Το μάντρινε, άρμεξε τις προβατίνες που είχε αποκόψει από τα αρνιά, μπήκε σπίτι, στο εξοχικό μας στον Άη Θέρισσο, τσίμπησε κάτι και ξάπλωσε

με τα ρούχα του όπως ήταν, χωρίς να βγάλει τις μπότες του και περίμενε. Ξαφνικά τα γαυγίσματα του Αράπη τον σήκωσαν πάνω και βγήκε αμέσως έξω. Μαζί του ήταν και μια προβατίνα φρεσκογεννημένη με το αρνάκι της, που όσο και στεκόταν στα πόδια του.

Κάθε πρωί ο πατέρας άνοιγε την στάνη και ο Αράπης έβαζε μπρος το κοπάδι και το έπαιρνε ίσαμε την «Βίκλα» για βοσκή. «Βίκλα» ή «Βίγλα» είναι περιοχή αλλά και παρατηρητήριο. Στα παλιά τα χρόνια κατέβαιναν οι Σαρακηνοί, λεηλατούσαν, σκότωναν...και έτσι οι ντόπιοι είχαν σε υψώματα παρατηρητήρια γι' αυτό το σκοπό.

Ο πατέρας μου καθάριζε την στάνη, έβαζε τροφή στην ταΐστρα για τα μικρά αρνιά που δεν ακολουθούσαν το κοπάδι, έπηζε το γάλα, το έκανε χαλούμια και μετά πήγαινε να βρει το κοπάδι.

- *Χωρίς τον Αράπη δεν θα μπορούσα να βοσκήσω το κοπάδι, ούτε εδώ πάνω στα όρη, ούτε κάτω στον κάμπο, παραδεχόταν ο πατέρας.*
- *Θέλω να σου μιλήσω, του λέω.*
- *Λέγε να δούμε, απαντάει ο πατέρας και κάθεται να ακούσει.*
- *Νομίζω είναι καιρός να πουλήσεις το κοπάδι και να απαλλαγείς πλέον από αυτό.*
- *Γιατί;, μου κάνει.*
- *Γιατί σε ένα χρόνο πάω στρατιώτης, φαντάρος και θα μείνεις μόνος σου. Ποιος θα σε βοηθά; Ποιος θα σε τρέχει; Έπειτα οι κόρες σου μεγάλωσαν, έγιναν κοπέλες της παντρειάς που λέει ο λόγος. Πρέπει να σταθείς στο σπίτι, αφού εγώ θα φύγω.*
- *Και τι δουλειά θα κάνω για να ζήσουμε; Γιατί οπωσδήποτε πρέπει να βρω μια δουλειά.*

- Στα κτίσματα, του λέω. Να πηγαίνεις στις οικοδομές στο Βαρύσι, όπως τόσοι και τόσοι χωριανοί που δουλεύουν στα καπνά στα χωράφια τους το καλοκαίρι και το χειμώνα μεροκάματο. Να δουλεύεις πέντε μέρες και να κάθεσαι το Σαββατοκύριακο σου, τις γιορτές σου, να βάζεις τα ππούλια σου (ένσημα, Κοινωνικές Ασφαλίσεις), να δικαιούσαι άδεια το καλοκαίρι και να είσαι κύριος. Ενώ τώρα δεν ξέρεις ούτε γιορτή, ούτε καθημερινή, ούτε Κυριακή. Τίποτα.
- Μα...θα τα καταφέρω;
- Γιατί όχι; Οι άλλοι είναι καλύτεροι;

Πες – πες, τον έπεισα. Το είδε και μόνος του ότι δεν υπάρχει άλλη λύση. Πούλησε το κοπάδι, χάλασε και την στάνη. Ξεκίνησε δουλειά στα κτίσματα. Την δουλειά δεν την φοβόταν αλλά δεν άντεχε να έχει άλλον πάνω από το κεφάλι του να τον διατάζει, «κάνε τούτο, κάνε εκείνο, άιντε πιο γρήγορα, μεν τζιοιμάσαι», του έδινε στα νεύρα. Ερχόταν σπίτι ξαναμμένος, νευριασμένος, δεν τον χωρούσαν τα ρούχα του. «Τσακώθηκα τζιαι με τούντον μάστρο τζιαι έφυα!». Την επομένη πήγαινε σε άλλο μάστρο, πάλι τα ίδια. Σε δύο εβδομάδες άλλαξε πέντε δουλειές. Στο τέλος βρήκε ένα μάστρο, πράγματι, άνθρωπο.

«Τι γίνεσαι κύριε Πέτρο; Πώς τα πάμεν; Σιγά σιγά κύριε Πέτρο. Ξεκούραστου και λίγο κύριε Πέτρο, να πιούμε τον καφέ μας, να καπνίσουμε το τσιγάρο μας».

«Αυτός μάλιστα! Όχι όπως τους άλλους».

Ήθελε να του φέρονται με τρόπο. Κι όσο του έλεγε ο μάστρος σιγά, αυτός πιο πολύ δούλευε. Σιγά σιγά προσαρμόστηκε. Του άρεσε. Στο τέλος της βδομάδας πληρωνόταν και καθόταν το Σαββατοκύριακο.

Εκεί που ξεκίνησε για όλους μας μια άλλη ζωή, εκεί που ήμασταν μια χαρά, ήρθε μια είδηση να μας αναστατώσει. Δήθεν ο σκύλος που είχαμε, ο Αράπης, ήρθε στη Γιαλούσα, μπήκε σε μια στάνη ενός χωριανού μας, του Αντωνή του Πόουρου, και κατασπάραξε δύο αρνιά και μια προβατίνα έγκυο. Έτρεξε αμέσως στο καφενείο του χωριού ο πατέρας μου και βρήκε τον Αντωνή που ήταν με τον πατέρα μου γνωστοί, φίλοι και συγγενείς. Του εξήγησε ότι ο σκύλος ο δικός μας αποκλείεται να έκανε κάτι τέτοιο, ίσως ήταν κανένας άλλος που του έμοιαζε; Όχι, επέμεναν οι χωριανοί. Είναι ο σκύλος του Πέτρου του Ττουλά.

«Εντάξει κοπέλια, πιάστε τον, σκοτώστε τον! Κι αν είναι ο δικός μου να πληρώσω την ζημιά στο ακέραιο». Στενοχωρήθηκε πάρα πολύ. Τις νύχτες δεν μπορούσε να κοιμηθεί. *«Αποκλείεται»*, έλεγε και ξαναέλεγε, *«δεν είναι ο Αράπης που το 'καμε»*.

Πραγματικά αναστατώθηκε όλο το χωριό. Ήταν η εποχή που γεννούσαν οι προβατίνες κι όλοι οι βοσκοί πανικοβλήθηκαν.

Μετά από δυο-τρεις μέρες μπήκε σε δεύτερη στάνη. Τον πήρε πρέφα ο βοσκός, τράβηξε το δίκαννο και τον σκότωσε. Ήρθαν και βρήκαν τον πατέρα μου και τον πήγαν να αναγνωρίσει τον σκύλο ότι πράγματι είναι ο δικός του.

- *Μοιάζει με τον δικό μου ρε κοπέλια, αλλά δεν είναι ο Αράπης.*
- *Παραδέχτου, του κάνει ο υπεύθυνος του χωριού για τέτοιες υποθέσεις. Παραδέχτου, να κλείσει η υπόθεση.*
- *Εντάξει, είπε ο πατέρας που δεν ήθελε να μαλλώνει με τους χωριανούς.*

Σχολνούσε από την δουλειά και έμενα σπίτι. Δεν πήγαινε στον καφενέ. Τον στεναχωρούσε πολύ αυτό το θέμα. Μετά από δύο μέρες σκοτώσανε άλλο σκύλο, μαύρο της ίδιας ράτσας, που μπήκε σε τρίτη στάνη.

- Αυτός είναι ο σκύλος του Πέτρου!
- Μα αφού σκοτώσατε τον δικό μου λαλείτε. Τωρά πάλε εν ο δικός μου;

Και πάλι τον παίρνουν για αναγνώριση. Έμοιαζε πάρα πολύ του δικού μας, αλλά αποκλείεται, δεν είναι ο δικός μας. Ο πατέρας μου άρχισε να εκνευρίζεται. «Να με αφήσετε ήσυχο! Να μεν με ξαναενοχλήσετε!».

Δεν πέρασαν πολλές μέρες και τρίτος σκύλος της ίδιας ράτσας έκανε επίθεση σε μια άλλη στάνη και κατασπάραξε νεογέννητα αρνιά. Πάλι κι αυτή την φορά έφταιξε ο Αράπης.

«Πόσους σκύλους έχω, ρε κοπέλια; Για όνομα του Θεού. Εν για να με πελλάνεται που μάσιεστε;»

Για να μην τα πολυλογούμε μέσα σε ένα μήνα σκοτώσανε πέντε σκύλους και οι πέντε ήταν του Πέτρου! Ο πατέρας δεν μιλιότανε, ούτε πήγαινε στον καφενέ.

Πέρασαν κάμποσες μέρες και τα πράγματα ηρέμησαν. Οπότε έρχεται το Δημαρχείο και μας ανακοινώνει ότι επιτέλους βρέθηκε ο Αράπης. Ο πατέρας μου έγινε έξω φρενών.

- Καλά που τον ήβρατε; Είσαστε σίγουροι ότι εν τούτος; Σε ποιου την στάνη μπήκε πάλε;
- Δεν μπήκε σε κανενού την στάνη κι ούτε πείραξε κανένα.

Μας εξήγησαν ότι ο σκύλος αυτός μαθημένος με τα πρόβατα πήγε με τον Νικόλα από την Αγία Τριάδα που επρόσεχε το κοπάδι του Κυριάκου του Κωσταντουρκού και που είχε τη στάνη του λίγο πιο πάνω από το «Χολέτριν», πεντακόσια μέτρα από το εξοχικό μας σπίτι που ήταν η στάνη η δική μας, και την χάλασε ο πατέρας. Ο Νικόλας, λένε πως δεν τα είχε τετρακόσια. Πήρε το κοπάδι

του ψηλά πάνω στα όρη μέχρι τους «Πύρκους», οι οποίοι ήταν πράγματι πύργοι, κάστρα μισοχαλασμένα, μέσα στους θάμνους και στους βάτους. Μόνο οχιές και αλεπούδες έβρισκες εκεί πέρα.

Τέλος πάντων, στο τέλος λένε στον πατέρα μου ότι πρέπει να πάει μαζί τους, να τον αναγνωρίσει για τελευταία φορά πριν τον σκοτώσουν.

«Όχι! Όχι να μην τον σκοτώσετε!», φώναξε ο Νικόλας σαν το έμαθε. «Χωρίς αυτό το σκυλί θα μου τρώγανε το μισό κοπάδι τις νύχτες οι αλουποί! Δεν θα σας αφήσω. Δεν πείραξε κανένα γιατί να το σκοτώσετε;»

Άδικα διαμαρτυρόταν ο Νικόλας, τον οποίο τράβηξαν στην άκρη με το ζόρι. «Φώναξε του σκύλου σου κύριε Πέτρο να τελειώνουμε».

Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα και με σπασμένη φωνή «Έλα Αράπη μου, έλα λεβέντη μου». Όπου και να ήταν, άκουσε και κατάλαβε την φωνή του αφεντικού του κι έτρεξε παιχνιδίζοντας και χοροπηδώντας κοντά του. Σήκωσε τα μπροστινά του πόδια και τα έβαλε στους ώμους του σαν να ήθελε να τον αγκαλιάσει και με την μουσούδα του φιλούσε τον πατέρα στο πρόσωπο. Φεύγει ξαφνικά πάλι χοροπηδώντας, κάνει ένα γρήγορο γύρο και ξαναπηδάει πάνω του.

«Άντε! Φώναξε του να πάει πίσω κύριε Πέτρο να τελειώνουμε! Έτοιμος εσύ, σημάδεψε.», λέει στον άλλο που κρατούσε το ντουφέκι.

Η καρδιά του πατέρα μου σκίστηκε. Δεν του έμενε αναπνοή να μιλήσει. Έμεινε λίγο αγκαλιασμένος με τον αγαπημένο του φίλο, τον χάιδεψε στο κεφάλι και αυτός το ακούμπησε στον αριστερό του ώμο.

«Άτε αγάπη μου» είπε πνιγμένος από το κλάμα και τους λυγμούς. Τα δάκρυα του τρέχανε, δεν μπορούσε να τα συγκρατήσει. Κι ο Αράπης σαν να κατάλαβε τι

του είπε και τι επρόκειτο να γίνει, κατέβηκε από πάνω του σιγά σιγά, χωρίς να φύγει το βλέμμα του από το αφεντικό του, έκανε τέσσερα-πέντε βήματα πίσω κι έμεινε ακίνητος.

Ένα «μπαμ» ακούστηκε και διπλώθηκε στα δύο. Τον πέτυχε στο στήθος. Ήταν ακόμη ζωντανός κι όμως ούτε ένα γρύλλισμα. Δεν άνοιξε το στόμα του να γαβγίσει. Το έσφιγγε για να μην κλάψει και τον ακούσει ο μάστρος του και ραγίσει η καρδιά του.

Εκεί στην ύστατη στιγμή του, που όλοι κοιτούσαν τον Αράπη απολιθωμένοι, αυτός σήκωσε το κεφάλι και έριξε ένα παραπονεμένο βλέμμα στον πατέρα μου.. και ξεψύχησε...

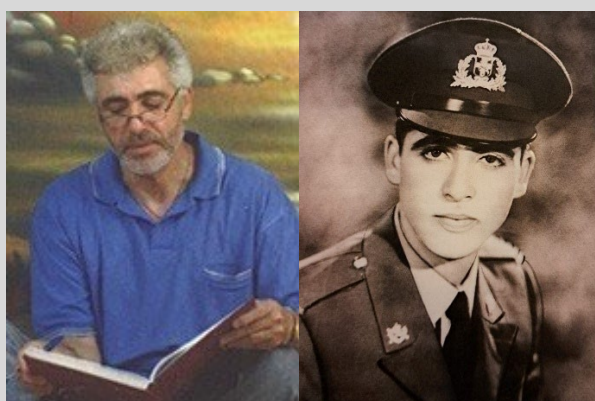
Τρεις μέρες δεν σηκώθηκε από το ποτό ο πατέρας. «Σκότωσαν τον γιο μου», έλεγε...και γέμιζε το ποτήρι του και το έπινε.

ΤΕΛΟΣ

¹Ο Νεοπτώλεμος εκτός από καλός ηθοποιός είναι και συγγραφέας.

Έργα του:

- Ημερολόγιο ενός ανθυπολοχαγού
- Η φωτιά της θάλασσας.

«ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ» Του Νεοπτώλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου

Οι φωτογραφίες του Ηλία Παντελίδη Κοινοτάρχη Αιγιαλούσας και Αντιπροέδρου Ένωσης Λογοτεχνών Κύπρου είναι από την περιοχή του αφηγήματος αυτού. Ημερομηνίας 19/12/24.

